03/10/2020

Κρίνοντας την απόφαση της Συγκλήτου και τα έργα του καθηγητή Τέχνης

/ Γνώμες

- Του Προέδρου της ΠΕΕΘ Γεώργιου Κυριάκου

«Το Δ.Σ. της ΠΕΕΘ (Παγκύπρια Ένωση Ελλήνων Θεολόγων) λαμβάνοντας υπόψιν το θέμα, που δημιουργήθηκε μετά τη δημοσίευση των πινάκων ζωγραφικής του καθηγητή της Τέχνης και Διευθυντή σχολείου Μέσης Εκπαίδευσης, και παρακολουθώντας τα διάφορα σχετικά άρθρα, που είδαν το φως της δημοσιότητας, βρίσκουμε σκόπιμο και κρίνουμε επιβεβλημένο, όπως ακουστεί και η οργανωμένη φωνή του θεολογικού κόσμου.

Η Παγκύπρια Ένωση Θεολόγων, με ιστορία πνευματικής δράσης και προσφοράς 56 χρόνων στην κυπριακή κοινωνία, με 40 επιστημονικά συνέδρια και ισάριθμα εκπαιδευτικά – παιδαγωγικά σεμινάρια, αναπλήρωνε επάξια και σε μέγιστο βαθμό την έλλειψη ακαδημαϊκών ιδρυμάτων στην Κύπρο. Έχοντας, λοιπόν, τη βαρύτητα της ιστορικής, εκκλησιαστικής, αλλά και κοινωνικής μας ευθύνης, δεν είναι δυνατόν να τηρήσουμε στάση σιγής μπροστά στον κραυγαλαίο διασυρμό των θεσμών, των αξιών, της πίστης και της ιστορίας μας. Για τον λόγο αυτόν και

δημοσιεύουμε τα πιο κάτω διενεργώντας μια σύντομη κριτική στο άρθρο της Συγκλήτου, αλλά και στους πίνακες του καθηγητή.

1ον Παρά τον σεβασμό μας προς τη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου Κύπρου, δηλώνουμε την πλήρη και κάθετη διαφωνία μας με τη μεροληπτική στάση και τον νομικίστικο τρόπο, με τον οποίο αντιλαμβάνεται θέματα σοβαρά, όπως είναι οι έννοιες ελευθερία και δημοκρατία. Δυστυχώς, η Σύγκλητος βρίσκεται σε διάσταση με την κοινωνία, καθώς αδυνατεί να διακρίνει πότε η ελευθερία εκτρέπεται σε ασυδοσία και πότε πραγματικά η δημοκρατία είναι ωφέλιμη και όχι βλαπτική για τους πολίτες της. **Ποτέ, για παράδειγμα, μια υγιής δημοκρατία δεν μπορεί να αντιστρατεύεται τον εαυτό της φιμώνοντας τους πολίτες της και εκκολάπτοντας προϊόντα ασύδοτης ελευθερίας**. **Η δημοκρατία δε μπορεί να είναι αναρχία**. Είναι δε πλήρως ακατανόητο από την κοινή λογική, άνθρωποι του πνεύματος να υποστηρίζουν την δημιουργία ετερόδοξων αξιών, που να αντιστρατεύονται τις καθιερωμένες αξίες της κοινωνίας μας, επειδή θέλουν να μας «βοηθήσουν» να ομοιάσουμε σε μια άλλη κοινωνία εκφυλισμένη σε αξίες. Ευχαριστούμε, κύριοι, αλλά, αν και υπάρχουν τέτοιες κοινωνίες, δεν είναι πρότυπα προς μίμηση, επειδή ακριβώς εκτράπηκαν από τα όρια της ελευθερίας και παρεξήγησαν την έννοια της δημοκρατίας. Όσο τους μιμούμαστε τόσο περισσότερο αναχωρούμε κι εμείς προς τη Βαβυλώνα. Ο δημόσιος και ο ιδιωτικός τρόπος ζωής ενός πολίτη δεν δύνανται να είναι σε διάσταση. Το «είναι» και το «φαίνεσθαι» στη δημοκρατία είναι ταυτόσημα. Αλίμονο, αν στη δημοκρατία μας το «πολιτεύεσθαι» είναι υποκριτικό.

Κατά τον ίδιο τρόπο, λοιπόν, και στην περίπτωση του Καθηγητή της Τέχνης και Λειτουργού σχολικής μονάδας, οι αξίες που υπηρετεί το σχολείο δεν δύνανται να καταστρατηγούνται με το μήνυμα που εκφράζουν τα έργα, που ζωγράφισε στον ελεύθερό του χρόνο. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, να εκθέσει τα έργα του στο χώρο του σχολείου προς τέρψιν των μαθητών και των συναδέλφων του; Πώς μπορεί να μην υπάρχει θέμα εμπιστοσύνης του Καθηγητή με το Υπουργείο Παιδείας;

2ον Δημοκρατικό μας δικαίωμα είναι να εκφράσουμε προς τον καθηγητή δημόσια την άποψή μας αναφορικά με τα «εκπληκτικά» έργα του. Ας γίνουμε, λοιπόν, πιο σαφείς.
Ανάμεσα στα έργα του Καθηγητή υπάρχει και ένα που παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό παντελώς στερημένο ενδυμάτων. Προφανώς κίνητρο του ήταν να προκαλέσει το κοινό αίσθημα. Όμως, να υπενθυμίσουμε και στον ίδιο, πως αυτόν που παρουσίασε προκλητικά γυμνό, τον γύμνωσαν, πρώτοι οι Ιουδαίοι και οι Ρωμαίοι σταυρωτές του. Πριν τον ανεβάσουν στο Σταυρό τον γύμνωσαν για να τον

εξευτελίσουν περιπαικτικά. Γυμνόν τον φραγγέλωσαν, τον έφτυσαν και τον χαστούκισαν. Μας το προλέγει ο Προφήτης Ησαΐας: «Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ σιαγόνας μου εἰς ῥαπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων» (Ησ. 50,6). Επομένως ο καθηγητής δεν πρωτοτύπησε, γιατί ήλθε δεύτερος. Όμως, το κίνητρό του παραμένει το ίδιο, για αυτό θα πάρει και αυτός τον μισθό του, καθώς τον έλαβαν οι πρωτοτυπήσαντες. Με τον Θεό δεν παίζουμε, Καθηγητή της Τέχνης. Είναι φοβερό να πέσει κάποιος στα χέρια του ζώντος Θεού.

Παράλληλα, από πλευράς τέχνης, το έργο αυτό είναι μια παντελώς άκομψη καρικατούρα, που την συνέρραψε, για να περιγελάσει το πρόσωπο της αγιογραφίας, να προκαλέσει αντιδράσεις, να θυματοποιηθεί και τέλος να ηρωοποιηθεί από αυτούς που εξυπηρετεί ιδεολογικά. Τέτοιου είδους «ήρωες» εχουν ανάγκη, για να συντηρούν την «προοδευτηκότητά» τους.
Ανάμεσα στα έργα του καθηγητή υπάρχει και ένα που παρουσιάζει τον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπό μας με την αρχιερατική του στολή, στην οποία αφοδεύει ένας σκύλος. Λογικά, ερμηνεύοντας τον πίνακα, αυτός ο σκύλος θα πρέπει να είναι ο καθηγητής, επειδή έτσι σκέφτηκε για τον Μακαριώτατο.

Παρόμοιος είναι και ο πίνακας που παρουσιάζει τον ηγέτη του απελευθερωτικού μας αγώνα Γεώργιο Γρίβα Διγενή, σε διπλή έκδοση. Στην μία αφοδεύει στον στρατηγό ο σκύλος και στην δεύτερη αφοδεύει μάλλον ένας αλλοδαπός μετανάστης. Ω της ανοησίας! Ο σκύλος και ο αλλοδαπός έχουν το ίδιο σκεπτικό. Κάνουν αυτό που σκέφτηκε ο καθηγητής, παίρνουν, δηλαδή, τον ρόλο του.
Καθηγητή της Τέχνης, είναι ξεκάθαρο και ηλίου φαεινότερο πως τα έργα σου είναι επιεικώς απαράδεκτα, φαίνονται βέβηλα και εγκληματικά· δεν διαφέρουν από τη βεβήλωση που έκαναν οι τούρκοι εισβολείς του Αττίλα, ότι, δηλαδή, βεβήλωσαν ως βάρβαροι τα ιερά και τα όσια μας, αφόδευσαν πάνω στις άγιες τράπεζες, μετέτρεψαν του ιερούς ναούς μας σε στάβλους και νυκτερινά κέντρα διασκέδασης, βεβήλωσαν τα κοιμητήρια, όπου είναι θαμμένοι οι πρόγονοί μας και γκρέμμισαν τα μνημεία των ηρώων μας. Αυτοί όμως είναι βάρβαροι εισβολείς και διαχειρίστηκαν τη λεία τους, όπως τους άρεσε. Εσύ όμως Ελληνοκύπριος, βαπτισμένος ορθόδοξος χριστιανός, φορέας της βαριάς εθνικής μας κληρονομιάς και γαλουχημένος με τα νάματα της ορθοδοξίας, γιατί θέλησες να τιμωρήσεις τον εαυτό σου ευτελίζοντάς τον, καταπατώντας από τη μία τον θεσμό της Εκκλησίας στο πρόσωπο του Μακαριωτάτου και από την άλλη ασελγώντας σε ένα μνημείο της ιστορίας μας, έστω κι αν ακόμα διαφωνείς, που είναι και δημοκρατικό σου δικαίωμα; Μαζί μας είσαι ή με τους εχθρούς;

Όσο για τον εξευτελισμό του γυναικείου προσώπου, είναι περιττό να αναφέρουμε

πως δεν αρμόζει σε Καθηγητή της Τέχνης, Παιδαγωγό και ηγήτορα Σχολικής Μονάδας να προσβάλλει με μορφές ζώων την τιμημένη γυναικεία φύση. **Εσένα, γυναίκα δεν σε γέννησε;** Γυναίκα δεν σε αναγέννησε και έγινε η σκάλα να κατέβει ο Θεός σε εσένα και να ανέβεις εσύ στον ουρανό; Γιατί την προσβάλλεις, ενώ θα έπρεπε να την τιμάς και να την προσκυνείς;
Πού είναι οι γυναικείες οργανώσεις να υψώσουν φωνή απέναντι στη χυδαιοποίηση και τον άκρατο εξευτελισμό της γυναικείας φύσης; Πού είναι οι φεμινίστριες να βγούν στους δρόμους για τα δικαιώματά τους; Ή μήπως είναι χειραφετημένες στο βαθμό που τους επιτρέπουν τα αφεντικά τους;
Ολοκληρώνοντας την άποψή μας, θέλουμε να τονίσουμε προς όλον τον κόσμο της Κύπρου, πως αυτές τις δύσκολες μέρες που διανύουμε, όπου πολλά «θέατρα» παίζονται σε βάρος μας, έχουμε άμεση ανάγκη από τα στηρίγματα της πίστης μας και τις αξίες της ελληνικής μας ιστορίας. Δεν έχουμε την πολυτέλεια να είμαστε ανεκτικοί σε όλους εκείνους που υποσκάπτουν τις πνευματικές μας δυνάμεις που μας κρατούν ακόμα όρθιους μέχρι να φτάσουμε στην «Ιθάκη». Τι κι αν κάποιοι σύντροφοί μας, στην πορεία κατάντησαν γουρούνια στο νησί της Κίρκης και άλλοι έμειναν αμνήμονες στο νησί των Λωτοφάγων; Όσοι απομείναμε νηφάλιοι δεν πρόκειται να βγάλουμε την «Ιθάκη» από τη ψυχή μας. Θα μεθύσουμε τον μονόφθαλμο «Πολύφημο», θα δεθούμε σφικτά στο κατάρτι και θα κλείσουμε τα αφτιά μας στις γάργαλες «Σειρήνες».

Μόνοι μας, λοιπόν, επιλέγουμε αν θα νικήσουμε αντιμαχόμενοι το κακό και τη διαστροφή ή αν θα χαθούμε με την συνθηκολόγηση. Εν τέλει, ένα μας μένει· ή θα σωθούμε με τα δάκρυα της μετάνοιας ή με το αίμα μας θα πληρώσουμε τα οφειλόμενα. Ας είμαστε σε εγρήγορση».